

РЕШЕНИЕ

№ 7117

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **6731** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. във връзка с чл. 215, ал. 1, вр. чл. 57а, ал. 3 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“ срещу Заповед №РА-18-51 от 23.06.2022г. на главния архитект на Столична община, с която се нарежда премахването на преместваем обект: „Павилион №5“, находящ се в [населено място], [улица]до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“, район „И.“, СО. В жалбата се поддържа, че органът не е индивидуализирал обекта, тъй като не е посочено предназначението на преместваемия обект според чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ. Твърди се за издадено разрешение за поставяне за собствения му павилион № 5, който е поставен съобразно схемата за разполагане. Въвежда доводи, че павилионът е строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, тъй като е трайно прикрепен към земята и отделянето му е невъзможно чрез демонтаж. Поддържа, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като според чл. 225 ЗУТ това е началникът на ДНСК, а не главният архитект. Изразява несъгласие с мотивите в заповедта, според които с приемането на нови подзаконови нормативни актове е ограничено действието на влезлия в сила административен акт за поставяне на павилион. В тази връзка излага съображения за противоречие с актове от по – висока степен и по – конкретно на чл. 4, ал. 1 от Конституцията, с който не се допуска отнемането или ограничаването на

права, предоставени със закон или административен акт. Сочи наличието на сключен договор за наем на терен – общинска собственост, по който е налице изпълнение на задълженията от страна на жалбоподателя, за което ответника не възразява, с което се нарушава принципът на последователност и предвидимост. По тези съображения претендира за отмяна на атакуваната заповед. Претендират се сторените по делото разноски.

В съд.з. жалбоподателят ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“, р.пр., не се представлява. В представена по делото писмена защита от процесуалния му представител адв.Г. се поддържа жалбата.

Ответникът – главният архитект на Столична община, в представено по делото писмено становище и в съд.з. чрез юриск.Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Съгласно Акт за общинска собственост (АОС) № 3166 от 10.12.2021 г. поземлен имот с идентификатор 68134.802.2202 по КККР представлява публична общинска собственост.

По делото не се спори, че ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“ е собственик на павилион № 5, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в поземлен имот с идентификатор 68134.802.2202 по КККР.

Съгласно договори за наем №176 и 194/07.09.2004г., Столична община – район „И.“ е предоставила на ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“ под наем имоти – общинска собственост, представляващ терени № 3.8 и 3.9 от схемата за разполагане на преместваеми съоръжения, находящ се в [населено място], [улица], до входа на КАТ, с площ от по 4 кв. м., за монтаж на преместваемо съоръжение с предназначение за търговия и услуги.

Между страните са сключени анекси от 01.02.2008г., с които е уговорено удължаване на срока по договорите за наем до приемането на новите схеми за преместваемите обекти по предвидения в съответната наредба ред.

На 13.06.2022 г. е извършена проверка от началник, главен експерт и гл.специалист в отдел „ИУТ“ при Столична община-район „И.“ на обект „Павилион № 5“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863, 2201, 2202, 2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“. За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен акт № РИВ22-ВК08-430-5/13.06.2022г., в който е отразено, че павилион № 5 е разположен върху терен – публична общинска собственост съгласно АОС № 3166 от 10.12.2021г. Посочено е, че обектът е собственост на жалбоподателя и е поставен без разрешение за поставяне, като е поставен върху общински терени 3.8 и 3.9 по схема за разполагане на преместваеми съоръжения – павилионна група № 3 КАТ, одобрена от гл. архитект на С. на 19.04.2004г. П. е с размери 5,50/2,50 м. и височина 2,40 м. с обща площ от 13,75кв.м., изграден е от метална конструкция, свързан е нетрайно с терена и е захранен с ел. енергия. В констативния акт е прието, че правното основание за издаване на разрешение за поставяне е отпаднало и няма актуална схема. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 57а, ал. 1, т. 1 и 2 от

ЗУТ във връзка с чл. 56, ал. 2 от ЗУТ.

След съобщаването на 17.06.2022г. на Констативния акт по реда на §4, ал.2 от ДР на ЗИД на ЗУТ във вр. с чл.18а АПК, жалбоподателят е депозирал възражение срещу него с вх. № РИВ22-ТД26-001/20.06.2022г., с което се иска отлагането на премахването на павилиона до провеждането на нов конкурс за разполагане на преместваемите обекти съгласно схемата за това.

С оспорваната Заповед № РА-18-51 от 23.06.2022 г. на главния архитект на Столична община, на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 ЗУТ, във вр. чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), е наредено на ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“ да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион № 5“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“. В мотивите на заповедта е прието, че обектът е поставен върху терен-общинска собственост, без издадено разрешение за поставяне. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 29.06.2022г., като жалбата срещу нея е постъпила в АССГ на 12.07.2022г.

С т. 1.35 от своя Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., кметът на Столична община е предоставил на главния архитект на Столична община свои функции по издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ.

Съгласно заключението на вещото лице А. Б. по назначената по делото съдебно-техническа експертиза, обектът не е трайно закрепен към земята, тъй като липсват крепежни средства за закрепване към нея. Конструкцията на обекта е тип „затворена кутия“, изпълнена със стоманени профили с пълнеж от ламаринени ламели, които осигуряват неговата геометрична и пространствена устойчивост. Според вещото лице, конструктивните и техническите характеристики на обекта позволявали да бъде отделен от мрежите на техническата инфраструктура, повдигнат от площадката и преместен на друго място без да загуби своята индивидуализация. След премахването му ще остане бетонна площадка (настилка), която не може да служи за основа на строеж.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока за това; против административен акт, подлежащ на съдебен контрол; от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от оспорването. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, което се установява от т. 1.35 на Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., с която на основание чл. 57а, ал. 3 ЗУТ кметът на Столична община е делегирал на главния архитект на Столична община правомощията си за издаването

на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ. Последното е допустимо съгласно § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ, според която разпоредба, кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на главния архитект на общината.

Неоснователни са възраженията за липсата на компетентност на главния архитект за издаване на оспорваната заповед, обосновани с разбиранията за наличието на строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, при което съгласно чл. 225 ЗУТ началникът на ДНСК е компетентен да издава процесната заповед.

Разпоредбата на чл. 225, ал. 1 ЗУТ регламентира компетентността на началника на ДНСК да издава заповед за премахване на незаконни строежи от първа, втора и трета категория или на части от тях. В настоящия случай не е приложима посочената норма, тъй като не се касае за строеж по § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ „Преместваем обект“ е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. От заключението на съдебно – техническата експертиза се установи, че павилионът не е прикрепен към земята и е възможно отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура за бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация. В тази връзка се касае за преместваем обект по смисъла § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, което води до извод за неоснователност на възраженията за наличието на строеж, респ. некомпетентност на органа, издал заповедта.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, както и подробно описание на преместваемия обект и неговото местонахождение.

Не се споделят възраженията за липсата на индивидуализация на преместваемия обект, тъй като чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ урежда четири вида категории преместваеми обекти, а в заповедта липсвало отразяване към коя категория се отнася павилионът. Релевантно е отразяването за наличието на преместваем обект, като се посочи неговото местоположение и техническите му характеристики (размери, конструкция и др.). Посочената информация се съдържа в оспорваната заповед и е напълно достатъчна да се разбере за кой преместваем обект е издаден актът. В тази връзка не е необходимо да се отрази предназначението на обекта според чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ. Следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ се отнася за всички преместваеми обекти, посочени в чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ, т. е. регламентиран е един и същи ред за премахването им, поради което са неоснователни възражения за невъзможност за преценка по кой процесуален ред се издава оспорваната заповед.

Заповедта е издадена при спазване на специалните административно производствени правила по ЗУТ - въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Столична община и съобщен на жалбоподателя. Релевантните по случая факти са обосновано установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на дружеството в производството по издаване на оспорената заповед. Дадена е възможност на едноличния търговец да вземе участие в производството, доколкото същият се е запознал с констативния акт и му е даден срок за подаване на възражения по него, от която той се е възползвал.

Заповедта е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

По-горе се отбелязва, че процесният парилион № 5 има всички характеристики на „преместваем обект“ по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ и същият се намира върху терен - общинска собственост. Предназначението на преместваемият обект (павилион) следва да се определи като за „търговски дейности“ по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗУТ.

Поставянето на преместваем обект е под разрешителен режим, съгласно нормата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. В цитираната разпоредба законодателят изрично е предвидил за преместваемите обекти да се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет, а именно Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално - декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), приета с решение № 24 по протокол № 4/20.12.2007 г. на СОС.

За конкретния преместваем обект не се установява и не се твърди конкретно /с номер и дата/ да е налице издадено разрешение за поставяне на павилиона, нито по време на действие на отменената Наредба за реда и условията за поставяне на преместваеми съоръжения на територията на Столична община, приета с решение № 3 по Протокол № 60/05.07.1999 г. на Столичен общински съвет, нито по новата Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), приета с решение № 24 по протокол № 4/20.12.2007 г. на СОС.

В случая, органът се е позовал на чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ – преместваемият обект е поставен без одобрена схема, когато такава се изисква, и/или без разрешение, в противоречие със схемата и/или в противоречие с издаденото разрешение. Основанията за издаването на заповед по чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са алтернативно изброени в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган да разпореди премахването на преместваемия обект. В настоящия случай липсва издадено разрешение за поставяне, т.е. налице е основание, предвидено в чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, като е ирелевантно наличието на действаща одобрена схема, поради което издадената заповед се явява законосъобразна.

Наличието на действащ договор за наем не води до отпадане на задължението за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект и още по – малко да се държи обект без разрешение, т.е. по отношение на наемателите е приложим разрешителният режим за поставяне на преместваеми обекти, уреден в ЗУТ и НПОРИМДЕРДТСО. В тази връзка са безпредметни възраженията за нарушение на принципа за последователност и предвидимост, обосновани с разбирането, че органът е приемал плащане на наемната цена.

Неоснователни са възраженията за липсата на уведомяване от органа за възможността за издаване на разрешение, тъй като това производството се развива по инициатива на заинтересованото лице, поради което не съществуват такива задължения за органа; още повече, че павилионът е следвало да бъде поставен след издаване на разрешението за това.

Оспореният акт съответства и на целта на закона - недопускане държането на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорваният акт не страда от пороците, визирани в чл. 146 АПК, поради което оспорването следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и като съобрази разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК, съдът намира за основателно искането за разноски, направено от процесуалния представител на ответника. Същите са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба от ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“ срещу Заповед №РА-18-51 от 23.06.2022 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА ЕТ“Бобо-Лъчезар Струменлиев“, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична община съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението, съгласно чл.215, ал.7, т.4 ЗУТ, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: